Vždycky mi připadalo krásné stát se uznávanou psycholožkou nebo psychiatričkou. A i když mě zajímá také medicína a diagnózy, nakonec jsem se rozhodla pro psychologii. Chtěla jsem se svému zaměření věnovat už od začátku. Jakmile jsem se dala na studium psychologie, přirozeně se naskytla další otázka. Kam směřovat? Na výběr je tolik možností a popravdě si myslím, že většina spolužáků stále netuší, kde nakonec skončí. Někdo bude působit v pedagogicko-psychologické poradně. Jiní využijí své znalosti pro marketing v nějakém korporátu. Určitě je mezi nimi i budoucí krizový či forenzní psycholog, nepostradatelný článek policie. Co se týče mě, mezi dvěma favority, klinickou psychologií a psychoterapií, jsem se nakonec rozhodla pro terapii. Po škole by mě tedy měl čekat ještě odborný psychoterapeutický výcvik, ale přesto vím, že je to to pravé. Ohromně mě baví zjišťovat, jak funguje lidský mozek, a momentálně pro mě není nic přednějšího než tento obor.

Doktor Volf je psychiatr a možná proto mě jeho přednášky tolik baví. Každý z nás se věnuje trochu jinému odvětví, která spolu však neodmyslitelně souvisí. Během mého přemýšlení doktor pokračuje ve výkladu, takže se snažím maximálně soustředit. Myslím tím alespoň tak, jak mi moje unavená mysl dovoluje. Poslední dny jsem moc nespala. Čekají mě důležité zkoušky, které nejspíš rozhodnou o tom, jestli se podívám do dalšího semestru. Je teprve dopoledne, a to už jsem měla tři černé kávy z bufetu, který míjím cestou na přednášky a zpátky.

Marie si prohlíží moje kruhy pod očima a drbne do mě loktem. „Anno, s Danem jsme se domluvili, že my tři večer zajdeme do klubu, trochu se odreagovat. V kolik budeš chtít vyrazit?“

Ach, jak typické. Marie nechodí kolem horké kaše. Myslím, že by ji ani nenapadlo zeptat se mě, jestli tam vůbec chci jít. Prostě mi to oznamuje.

„Marie, vždyť máme zkoušky… To poslední, co teď potřebuju, je opít se v nějakém klubu. Sama jsi říkala, že by mi prospěl spíš spánek.“

Marie se ironicky ušklíbne. „To rozhodně. Jenže obě moc dobře víme, že když zůstaneš doma, spát nepůjdeš. Dan včera nemohl usnout, a když si šel do kuchyně pro sklenku vody, prý se u tebe zase svítilo! To učení tě jednou zabije!“

Dan je můj a Mariin spolubydlící. Dělíme se o nájem, protože ani jeden z nás nemá peníze na rozhazování a už vůbec na byt se třemi pokoji. Každý z nás obývá jeden, abychom měli trochu svého soukromí.

S Danem jsme nerozluční kamarádi už od dětství, proto jsme se rozhodli najít si společné bydlení, když jsme se dostali na vysokou ve stejném městě. Nejdřív jsem byla trochu proti, protože jsem věděla, že se bez svého psa nehodlá stěhovat. Bála jsem se, že budou všude chlupy, ale ukázalo se, že Danovi nedělá problém každý den vysávat. Asi po dvou měsících společného soužití jsme konečně našli člověka do posledního pokoje, právě Marii. Poznala jsem ji na společných přednáškách a zjistila, že také hledá bydlení. I když si občas nebere servítky, je to kamarádka do nepohody a vím, že se na ni můžu spolehnout.

„Víš, co by ti rozhodně pomohlo?“ pokračuje. „Trochu se proběhnout!“

Zamžourám unavenýma očima a zívnu. „Ne, to by rozhodně pomohlo tobě…“

„To neuškodí nikomu,“ opáčí a odfoukne si pramen dlouhých hnědých vlasů z obličeje.

Pro Marii je sport všechno. Nedokáže chvíli posedět. S Danem bychom jí měli být vlastně docela vděční. Bez ní už bychom dočista zakořenili v gauči. Jen tedy obvykle, když nás tahá ven, žádného vděku se jí od nás nedostane. Spíš naopak,